หลวงปู่สอนศิษย์

หลวงปู่บุดดา ถาวโร

พุทธศักราช ๒๔๓๗-๒๕๓๗

สิริรวมอายุ ๑๐๑ ปี

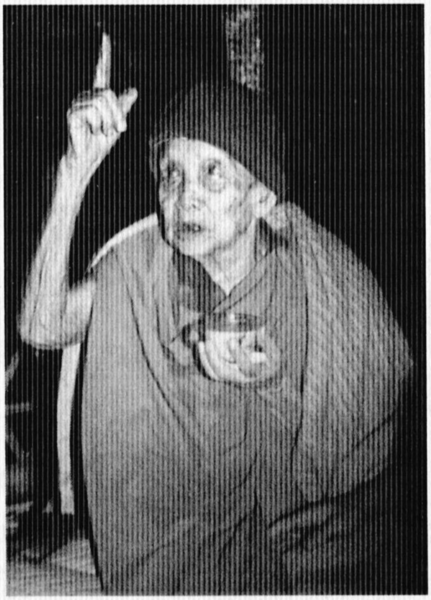

หลวงปู่สอนศิษย์

โดย พระเดชพระคุณ หลวงปู่บุดดา ถาวโร

รวบรวมจากหนังสือ หลวงปู่สอนศิษย์สองเล่ม และ ภาค "หลวงปู่สอนศิษย์" ในหนังสือครบรอบ ๑ ศตวรรษ หลวงปู่บุดดา ถาวโร

อริยบูชาพระคุณ

หลวงปู่บุดดา ถาวโร

“สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ”

ด้วยหลวงปู่เป็นพระอริยสงฆ์อันสูงสุด ผู้สำเร็จกิจในพระพุทธศาสนาแล้ว เผยแพร่ธรรมะไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณบวงศิษย์ทั้งหลาย ผู้ซาบซึ้งในพระคุณหลวงปู่ ผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตาอันบริสุทธิ์ จักตั้งใจปฏิบัติเพื่อบูชาพระคุณหลวงปู่ให้สุดความสามารถดังแบบอย่างที่หลวงปู่ได้กระทำให้ดูแล้ว ทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ในวาระนี้ หากแม้นศิษย์ทั้งหลายได้เคยล่วงเกินพระคุณหลวงปู่ ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ด้วยเจตนาก็ดี มิเจตนาก็ดี จะระลึกได้ก็ดี มิระลึกได้ก็ดี ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตั้งแต่อดีตชาติจวบจนปัจจุบัน ขอพระคุณหลวงปู่ได้โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจักได้ตั้งใจ สำรวมระวัง และปฏิบัติตามคำสอนของหลวงปู่ให้ถึงที่สุด

ด้วยสัจจะวาจานี้ ขอความผาสุข ความสวัสดีทั้งหลายและความถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้น จงบังเกิดแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายโดยเร็วพลันด้วยเทอญ

ด้วยจิตกราบสักการบูชาพระคุณหลวงปู่อย่างสูงสุด

คณะศิษยานุศิษย์

เหตุอัศจรรย์ที่หล่มสัก

หลวงปู่เดินทางไปโปรดโยมและพักค้างคืนที่บ้านโยม อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ข้าพเจ้าติดตามไปด้วย ตกกลางคืน ช่วงหลวงปู่พักผ่อน ญาติโยมที่ติดตามหลวงปู่ รวมทั้งข้าพเจ้าด้วยเตรียมตัวเข้าที่พักเพื่อพักผ่อนเช่นกัน เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ข้าพเจ้าตื่นด้วยความกังวล เป็นห่วงหลวงปู่ เกรงว่าท่านจะกิจส่วนตัวไม่สะดวก ด้วยไม่ชินสถานที่ ข้าพเจ้ามองไปยังที่หลวงปู่จำวัดก็เกิดเหตุอัศจรรย์ ข้าพเจ้าเห็นหลวงปู่อยู่ในมุ้งองค์ใหญ่มากกว่าปกติ อีกทั้งยังมีแสงสว่างนวลอร่ามดังแสงจันทร์เพ็ญนวล รอบกายหลวงปู่ ข้าพเจ้าปีติเป็นอย่างยิ่ง ขณะนั้นพระอุปัฏฐาก (หลวงพี่มหาทอง) ยังจำวัดอยู่ใกล้หลวงปู่ ข้าพเจ้ารีบลุกมาปลุกหลวงพี่เพื่อดูแลหลวงปู่ รุ่งเช้าข้าพเจ้าเล่าให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่บอกว่าเมื่อคืนเทพเทวามาฟังธรรมกันมากมาย ดังนั้นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นเมื่อคืนจึงถือเป็นบุญตาของข้าพเจ้า ซึ่งมิอาจจะลืมภาพที่เห็นนี้ได้ตลอดชั่วชีวิต

ขออย่าเปียกฝน

เย็นวันหนึ่งหลังจากเลิกงาน ข้าพเจ้าข้ามเรือที่ศรีย่าน ตั้งใจจะไปกราบหลวงปู่ที่วัดอาวุธฯกับเพื่อน ช่วงเรือกำลังแล่นข้ามฟาก เกิดพายุฝนลมแรงมาก ข้าพเจ้ากลัวเรือจะล่มเนื่องจากกลัวตายเพราะว่ายน้ำไม่เป็น จึงเผลอตัวพูดออกมาดัง ๆ กับเพื่อนว่า หลวงปู่เจ้าขาอย่าเพิ่งให้ฝนตกให้ลูกถึงวัดเสียก่อน ปรากฏว่าฝนก็ไม่ตกพายุก็เบาลง พอถึงศาลาธรรมสาร ที่หลวงปู่พักอยู่ ฝนก็เทกระหน่ำชนิดไม่ลืมหูลืมตา ข้าพเจ้าเข้าไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่พูดว่า... ไม่ให้เปียกฝนแล้วนะ เพื่อนที่ไปด้วยทำหน้างง ๆ ทำไมหลวงปู่จึงได้ยินที่เราขอท่านในเรือ

ได้สอบ

ในฤดูเข้าพรรษาพระเณรที่จำวัดที่วัดกลางชูศรีเจริญสุข จะได้รับ การฝึกอบรมธรรมะเรียนนักธรรมตรี นักธรรมโท และนักธรรมเอก เมื่อออกพรรษาแล้ว มีการสอบสนามหลวง ก็จะไปสอบที่วัดพิกุลทอง อ.ท่าข้าม จ.สิงห์บุรี มีสามเณรองค์หนึ่งเรียนเก่งมาก แตกฉานในธรรมะสอบผ่านได้เปรียญ ๓ ประโยค และ ๔ ประโยค ตามลำดับ สามเณรอีกองค์ก็อยากจะทราบว่า ตนจะสอบได้ไหม จึงนมัสการถามหลวงปู่ท่านว่า หลวงปู่ครับ ผมจะสอบได้ไหม หลวงปู่ตอบว่าได้สอบ ทราบภายหลังว่าสามเณรองค์นั้น สอบไม่ผ่านเพียงแค่ได้สอบเท่านั้นเอง ตามที่หลวงปู่บอก

นายพลเอก

เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๐ คณะศิษย์ได้จัดงานฉลองอายุให้หลวงปู่ที่วัดบุปผาราม ขากลับโยมได้นิมนต์หลวงปู่แวะรับสังฆทาน พร้อมพระเณรที่ติดตามหลังจากฉันน้ำร้อน น้ำชา แล้วท่านหันไปทางเด็กชายอายุ ๔ เดือน แล้วอุ้มนั่งตัก จ้องหน้าแล้วพูดว่า หลวงปู่- นายพลเอก กลัวไม่ทันหรือ รีบมาเกิด สามเณร... หลวงปู่ชอบอุ้มเด็กน้อย หรือ หลวงปู่ - คุ้นเคยกันมา ถึงอุ้ม ญาติโยมที่ได้ฟังจึงเข้าใจว่าเด็กชายผู้นี้ อดีตชาติเป็นทหารและคุ้นเคยกับหลวงปู่มาก่อน

อัศจรรย์ใจ

ข้าพเจ้ากับเพื่อนซื้อหนังสือประวัติหลวงปู่ครูบาชัยยะวงศายะ ถวายครูบาอาจารย์ทุกๆ องค์แล้ว ตั้งใจจะนำมาถวายหลวงปู่บุดดา เมื่อมาถึงท่านกำลังจำวัดอยู่ ข้าพเจ้ากับเพื่อนนั่งคอย เมื่อท่านตื่นจะได้ถวายหนังสือ คอยเป็นนานสองนาน หลวงปู่ก็ไม่ตื่นสักที จึงบอกกับเพื่อนว่าจะกลับแล้ว จะทำอย่างไรดีถึงจะได้ถวายหนังสือ ทันใดนั่นเอง เหมือนท่านทราบด้วยญาณ ท่านชี้ไปที่ตู้หนังสือ แล้วพนมมือสาธุๆทั้งๆที่หลับตาอยู่ ข้าพเจ้านั่งมองอยู่เห็นเช่นนั้น เกิดความมหัศจรรย์ในใจว่า หลวงปู่ทราบได้อย่างไร

สงเคราะห์โยม

เย็นวันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากพระอุปัฏฐากว่า หลวงปู่ท่านมากรุงเทพฯ ตอนนี้พักอยู่แถวลาดพร้าว ข้าพเจ้าดีใจเพราะไม่ได้กราบหลวงปู่นานแล้ว จึงพาลูกชายลูกสะใภ้และหลานไปกราบ ทราบจากพระอุปัฏฐากว่าหลวงปู่ไม่ได้ตั้งใจจะมากรุงเทพฯ หลวงปู่ได้รับนิมนต์มาฉันเพลจังหวัดสิงห์บุรี เมื่อฉันเพลเสร็จหลวงปู่ท่านก็ชวน หลวงปู่ - ไปเยี่ยมโยมกันไหม (หมายถึงมารดาของพระ) พระอุปัฏฐาก - เจ้าอาวาสไม่อยู่ครับหลวงปู่ รถก็ไม่มี หลวงปู่ - ไปรถเมล์ก็ได้ พระอุปัฏฐาก -....(เป็นที่ทราบกันว่า ถ้าท่านจะไปก็ต้องไป
ถ้าเป็นกิจที่ท่านต้องสงเคราะห์โยม เลยต้องหารถมาส่งหลวงปู่ถึงกรุงเทพฯ) หลวงปู่ท่านแจกแป้งมงคลทุก ๆ คน พอลูกสะใภ้ข้าพเจ้าเข้าไปกราบ ท่านก็เอาแป้งเทลงบนศีรษะ และเรียกเข้าไปรับแป้งหลายครั้งก็ไม่ได้เฉลียวใจอะไร ได้เวลาก็ลาท่านกลับรุ่งขึ้นอีกสองวัน หลังจากเลิกงานแล้วกลับมาบ้านประมาณ ๒ ทุ่ม เห็นลูกสะใภ้นอนคลุมโปง คราง ฮือ ฮือ

อยู่ ข้าพเจ้าจึงถามว่าเป็นอะไร เขาก็บอกว่าปวดท้อง ข้าพเจ้าเห็นผิดปกติจึงให้ลูกชายส่งโรงพยาบาล ซึ่งพอลูกชายกลับมาบ้านบอกว่า หมอรับตัวให้อยู่โรงพยาบาล เลยถามลูกชายว่า หมอบอกเป็นอะไร ลูกชายก็ว่ายังไม่ทราบ พรุ่งนี้หมอตรวจอีกครั้งจึงจะทราบ ตอนเช้าไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล หมอบอกว่าท้องนอกมดลูก ถ้าโตกว่านี้จะอันตรายมากหมอจึงให้น้ำเกลือ เด็กออกมาแล้วเป็นเด็กหญิงอายุราว ๓-๔ เดือน ดีว่าเด็กออกมาแล้วเสียชีวิต ไม่งั้นอาจจะเสียชีวิตทั้งแม่และเด็ก ลูกสะใภ้เล่าให้ฟังว่า เขามีเม็นส์ทุกเดือน จึงไม่ทราบว่าท้องและไม่มีอาการใด ๆ มาก่อน พระคุณของหลวงปู่ที่เมตตาต่อข้าพเจ้าและครอบครัว ครั้งนี้นับว่าใหญ่หลวง ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะทดแทนได้หมด จึงได้แต่ตั้งจิตอธิษฐานว่า งานอะไรที่หลวงปู่มอบหมายหรือไม่ก็ตาม ถ้าไม่เกินความสามารถข้าพเจ้าจะทำให้ที่สุด เท่าที่โอกาสจะอำนวย เพื่อทดแทนพระคุณ และยึดเอาคำสั่งสอนของท่านไป ประพฤติและปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น จนกว่าจะเข้าถึงพระนิพพาน

สอบผ่าน

ลูกชายของเพื่อนข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคหัวใจ ต้องทำการผ่าตัด เพื่อนข้าพเจ้าเป็นทุกข์มาก กินไม่ได้นอนไม่หลับ กลัวลูกจะมีอันเป็นไป เพราะผ่าตัดหัวใจนั้นอันตรายมาก ยิ่งเป็นลูกคนเล็ก ด้วยแล้วยิ่งห่วงมาก ใครว่าพระที่ไหนดีก็ไปกราบไหว้ ขอพึ่งบุญบารมีท่านให้ช่วยสงเคราะห์ลูกชาย ให้พ้นจากอันตรายทั้งปวง ทราบมาว่าหลวงปู่ท่านมาเทศน์ ที่สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ ข้าพเจ้าจึงชวนเพื่อนไปกราบหลวงปู่ เพื่อท่านจะได้แผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวรของลูกชาย ให้ผ่านพ้นและปลอดภัยจากการผ่าตัดครั้งนี้

เมื่อท่านฉันเพลเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็พาเพื่อนและลูกชายเข้าไปกราบ และเรียนท่านว่า ข้าพเจ้า-หลวงปู่เจ้าคะหลานน้อยนี้ป่วยเป็นโรคหัวใจ หมอจะผ่าตัดวันมะรืนนี้เจ้าค่ะ หลวงปู่ - เออ สอบผ่าน แล้วท่านก็เอาแป้งโรยบนศีรษะให้ หลังจากนั้นลูกชายเพื่อนก็เข้ารับการผ่าตัดและปลอดภัย มีสุขภาพดีขึ้นมาจนทุกวันนี้ด้วยบารมีหลวงปู่

นิมนต์ ฉัน เพล

ข้าพเจ้าดีใจที่หลวงปู่ท่านรับนิมนต์ฉันเพลที่บ้าน จึงเตรียมงานล่วงหน้าเกือบเดือน เช่น น้ำร้อน น้ำชา กาแฟ ผ้าเช็ดหน้า เช็ดตัว อาหารอ่อน ๆสำหรับหลวงปู่ ผลไม้ ตลอดจนอาสนะสำหรับนั่ง นอน ดูวุ่นวายไปหมด เมื่อเตรียมข้าวของอาหารขบฉันเรียบร้อย กว่าจะเข้านอนก็ ตีหนึ่ง ประมาณตี ๔ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคนมาร้องเรียก จึงเปิดประตูออกไปดู อ๋อคนข้างบ้าน น่ะเอง เขาจะไปตลาดเลยแวะมาถาม พี่นิมนต์พระมาหรือเปล่าเห็นท่านจอดรถที่หน้าบ้านสักครู่แล้ว ข้าพเจ้าไม่แน่ใจ เพราะ นิมนต์ฉันเพลแต่นี่เพิ่งจะตี ๔ ตามออกไปดูว่า ใช่พระที่เรานิมนต์หรือไม่ พอถึงรถที่จอดหลวงปู่ ท่านนอนอยู่ในรถปิคอัพ ข้าพเจ้าเข้าไปกราบหลวงปู่น้ำตาไหลด้วยความปีติยินดีด้วยพระเมตตา อย่างหาที่สุดมิได้ จากพระเดชพระคุณท่าน เกือบจะลืมกราบท่านเจ้าอาวาส ที่ท่านเมตตาพาหลวงปู่มาให้ข้าพเจ้า และคณะได้สร้างเนื้อนาบุญ ส่งเสริมบุญบารมีเพิ่มขึ้น แล้วกราบนมัสการนิมนต์ท่านขึ้นไปบนบ้าน ข้าพเจ้ารีบหาผ้าชุบน้ำอุ่นถวายหลวงปู่เช็ดเท้า ฉันน้ำร้อน น้ำชาแล้ว ท่านเจ้าอาวาสได้เล่าให้ฟังว่า พระคุณหลวงปู่ปลุกให้ลูกศิษย์ขับรถตื่นตั้งแต่ตีหนึ่งกว่าๆเพื่อจะมาโปรดข้าพเจ้าพร้อมกับให้นำหนังสือพระไตรปิฎก หน้าปกเป็นรูปพระแก้วมรกตมามอบให้ข้าพเจ้าด้วย หลวงปู่ท่านสนทนาธรรมถึงหกโมงเช้าจึงได้พักผ่อน ข้าพเจ้าปลื้มอกปลื้มใจที่

ได้ถวายทั้งอาหารเช้าและอาหารเพล มีคณะสหธรรมมาร่วม ทำบุญถวายสังฆทานเกือบร้อยคน วันนั้นข้าพเจ้าเลยลืมรับประทานอาหารกลางวัน (เพราะมัวแต่ เป็นปลื้ม) ...ด้วยอานิสงส์ผลบุญใด ที่ข้าพเจ้าได้ทำมาตั้งแต่ต้นจนปัจจุบัน ข้าพเจ้าขอถวายกุศลนี้ เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา โดยเฉพาะขอน้อมถวายพระคุณหลวงปู่บุดดา ถาวโร ขอให้หลวงปู่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง เป็นมิ่งขวัญและศูนย์รวมใจของศิษย์ทุก ๆคน ตราบนานเท่านาน

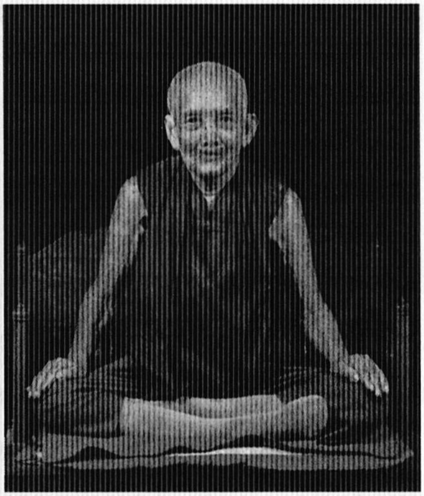

เอาลูกทำ...(สามี)

ต้นปี ๒๕๒๘-๒๕๒๙ ลูกศิษย์ทั้งหลายเห็นว่า หลวงปู่ท่านตรากตรำงานมากอยากให้ท่านได้พักผ่อน จึงนิมนต์ท่านไปพักบ้านพักสำนักนายกรัฐมนตรีชายทะเลบางเลนบรรดาศิษย์ที่อยู่จังหวัดชลบุรีและจังหวัดใกล้เคียงทราบข่าวก็มากราบนมัสการและถวายภัตตาหารตามศรัทธา เช้าวันหนึ่งหลังจากฉันอาหารแล้วท่านออกมานั่งที่ระเบียงบ้านพัก สูดอากาศบริสุทธิ์

ยามเช้า ชมทะเลและเสียงคลื่นซัดฝั่ง ทำให้บรรยากาศมีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้น กำลังเคลิ้ม ๆ หลวงปู่ ท่านเปรยขึ้นเบาๆว่า คนเรานี่ เกิด ตาย เกิด ตาย ไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ จนจำกันไม่ได้ลืมสัญญาเดิมหมด ถ้าเรา ไม่สร้างสม ทาน ศีล ภาวนา เอาไว้เป็นพื้นรองรับพระสัทธรรมแล้ว จิตก็ไม่พ้นเกิด ดับ ไม่พ้นอวิชชา มองหน้าโยมที่นั่งข้างๆ บางคนจำกันไม่ได้ เอาลูกทำผัวบ้าง เอาพ่อทำผัวบ้าง เมามัวในการเวียนว่ายไม่จบสิ้น น่าสงสาร... (เอาลูกทำผัว เอาพ่อทำผัว ไม่ต่างกับสุนัขเท่าไร น่าเศร้าจริง ๆ มัวเถลไถล ตายแล้วกลับมาเกิดเป็นคน ก็ต้องมาเริ่มต้นใหม่ เรียนอนุบาล ก. และ ก. กา ถ้าพลาดเป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือลงนรกก็อีกนาน เฮ้อ..!

เอาหูไปรองเกี๊ยะ

หลวงปู่ได้รับนิมนต์ไปฉันเพลบ้านโยม เป็นตึกแถวสองชั้น เมื่อฉันเพลแล้ว เจ้าบ้านเห็นว่าหลวงปู่เดินทางมาเหนื่อย จึงให้ท่านนอนพักผ่อนก่อนเดินทางกลับ มีลูกศิษย์หลายคนนั่งเฝ้าและคุยกันเบาๆ เพื่อไม่ให้เสียงดัง ทันใดนั้นเองข้างห้องซึ่งเป็นร้านขายของ เดินลากเกี๊ยะกระทบ พื้นบันไดดัง เกี๊ยะ เกี๊ยะ ขึ้นไปชั้นบน ศิษย์คนหนึ่งทนเสียงเกี๊ยะไม่ได้ จึงพูดขึ้นมาว่า แหม เดินเสียเสียงดังเชียว หลวงปู่ซึ่งนอนหลับตาอยู่พูดว่า ...เขาเดินของเขาอยู่ดี ๆ เราเอาหูไปรองเกี๊ยะเขาเอง ลูกศิษย์... (จริงเจ้าค่ะ)

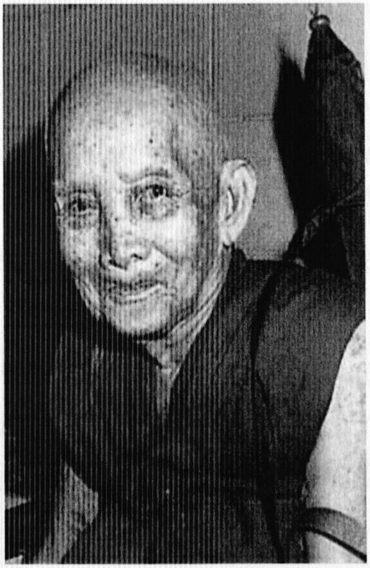

อยากเรียนอนุบาลใหม่

แป๋ว เป็นลูกศิษย์เก่าแก่คนหนึ่งของหลวงปู่ หลวงปู่เมตตาและสงสารแป๋วมาก จะอบรมสั่งสอนแป๋ว อยู่เนือง ๆ โดยเฉพาะเรื่องแฟน (เพราะแป๋วเป็นคนขี้เหงา) อยู่มาวันหนึ่ง แป๋วมีพ่อหม้ายมาชอบ ทำให้แป๋วห่างเหินหลวงปู่ไป เมื่อแป๋วมากราบ หลวงปู่ ท่านจึงพูดขึ้นลอย ๆ ว่า ...ไปชอบลูกเขา พ่อแม่เขาไม่อนุญาต บาปนะ"... ต่อมาท่านก็โปรดแป๋วอีก อยากเรียนอนุบาลใหม่ อยากเป็นสาวใหม่ มัวเถลไถลอยู่นั่น เดี๋ยวตามไม่ทันเขาหรอก...

อาหารมังสวิรัติ

เดี๋ยวนี้มีคนนิยมกินอาหารมังสวิรัติกันมาก บางคนก็เข้าใจว่าอาหารเจกับอาหารมังสวิรัตินั้นเหมือนกัน ก็เป็นข้อถกเถียงกัน วันหนึ่งมีผู้มาถามหลวงปู่ว่า การที่เราไม่เบียดเบียนสัตว์ คือ กินแต่พืชผักต่าง ๆและเห็ด หรืออาหารพวกโปรตีนเกษตรเท่านั้น อย่างนี้จะดีไหม เพื่อที่จะให้ศีลบริสุทธิ์ ไม่ให้เขาฆ่าสัตว์ หลวงปู่ - ดี แต่เราเป็นพระ เป็นเณรนี่ เขาถวายอาหารอะไรมาก็ฉันได้ ยกเว้นอาหารที่ต้องห้าม เราจะไปเรียกว่า ฉันเนื้อหมู กุ้ง ปลา ไก่ พระพุทธเจ้าท่านไม่เรียกอย่างนั้น ท่านฉันอาหาร ถ้าอย่างนั้น วัวมันกินหญ้าก็เป็นอรหันต์ไปหมดแล้วซิ

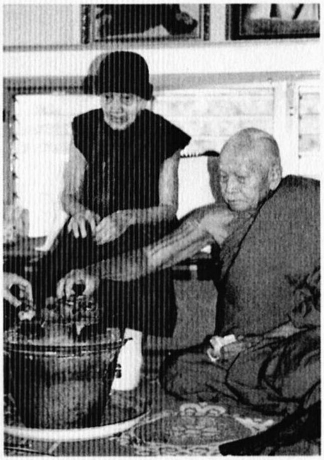

พบกันมา ๕๐๐๐ปีแล้ว

ข้าพเจ้าได้ไปกราบหลวงปู่เป็นครั้งแรกที่วัดอาวุธฯ ราวเดือนมิถุนายน ๒๕๒๐ ขณะนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนเพิ่มเติมในคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่มาวันหนึ่งเมื่อกราบหลวงปู่แล้ว ข้าพเจ้าก็ลากลับ ได้เรียนหลวงปู่ว่า ข้าพเจ้า - หลวงปู่เจ้าคะ ลูกขอลาไปเรียนหนังสือก่อนเจ้าค่ะ หลวงปู่ - เรียนไปทำไม(พูดเสียงดัง เหมือนเอ็ดตะโร) เรียนทางโลกน่ะ เรียนเท่าไหร่ ก็ไม่จบหรอก เรียนทางธรรมซี เจ็ดวัน เจ็ดเดือน เจ็ดปีก็จบแล้ว มัวชักช้า อยู่นั้นไม่ทันเขาหรอก หลังจากที่หลวงปู่ท่านได้ให้ข้อคิดเรื่องธรรมะในวันนั้น ข้าพเจ้าก็มานั่งคิดนอนคิดและตัดสินใจไม่เรียนต่อ ตามที่หลวงปู่บอก ข้าพเจ้าจะหาเวลาว่างมาสวดมนต์และฟังธรรมะจากหลวงปู่เสมอ วันหนึ่งขณะที่หลวงปู่ท่านสนทนาธรรมอยู่กับพระ และญาติโยมรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ท่านชี้หน้ามาทางพวกเราที่นั่งหน้าสลอนว่า หลวงปู่ - พวกนี้เคยพบกันมา ๕๐๐๐ ปีแล้ว จำกันไม่ได้ ศิษย์ - พบที่ไหนครับหลวงปู่ หลวงปู่ - มันเคยเป็นชาวเมืองโกสัมพีมาก่อน ศิษย์ - หลวงปู่ครับ แล้วโยมคนนั้นล่ะ ชี้ไปทางข้าพเจ้า หลวงปู่ - อือ เคยเป็นฤาษีมา ฤาษีผมสูงในสมัยสุวรรณสามน่ะ ถ้าไม่ได้ทำไว้ (คงหมายถึงสร้างบารมีไว้) ไม่ได้มานั่งอยู่อย่างนี้หรอก

ไปหาอาจารย์ใหญ่

สมัยที่หลวงปู่อยู่วัดอาวุธฯ มีผู้คนไปกราบหลวงปู่กันมากมาย ทั้งพระภิกษุ ฆราวาส อุบาสก อุบาสิกา นิสิตนักศึกษา บางคนก็มาถาม ปัญหาธรรม ปัญหาทางโลก บางคนก็มาถาม เพื่อลองภูมิปัญญาหลวงปู่บ้าง มีมาต่าง ๆนานา มีกระทาชายนายหนึ่ง มากราบเรียนหลวงปู่เรื่องปัญหาธรรมะ ชายคนนั้น - หลวงปู่ครับ ธรรมะเป็นอย่างไร หลวงปู่ - ธรรมะก็หนังแผ่นเดียวนะซี ชายคนนั้น .....!!..งง..... (ธรรมะหลวงปู่นั้นหากผู้ฟังไม่มีพื้นฐานในทางธรรม แล้วจะเข้าใจได้ยาก และฟังไม่รู้เรื่อง) หลวงปู่ท่านได้อธิบายให้ชายคนนั้นฟังอีก แต่ก็ไม่รู้เรื่องพยายามซักไซ้ไล่เลียง จนหลวงปู่เอ็ด ตะโร ว่า หลวงปู่ - ไป ไปหาอาจารย์ใหญ่โน่น หลวงพ่อฤๅษีลิงดำโน่น ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ เราไม่ได้ปรารถนามาสอนใคร ปรารถนาแต่ให้ตัวเองหลุดพ้น หลายวันต่อมา มีโยมเอาบาตรใบใหญ่มาถวายหลวงปู่ ท่านให้ทาสีขาว เมื่อมีโอกาสท่านได้พาลูกศิษย์ ไปกราบและฝากให้เป็นศิษย์หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ พร้อมกับถวายบาตรใบนั้นด้วย ขณะนั้นหลวงพ่อฤๅษีมาสอนกรรมฐาน และพักอยู่บ้านเจ้ากรมเสริมฯ เอาปัจจุบัน เพื่อนเล่าให้ฟังว่า

หลวงปู่บุดดานั้น ท่านเคยเล่าถึงเรื่องอดีตชาติของท่าน และของศิษย์ บางคนให้ฟัง ด้วยความอยากรู้อยากเห็น เมื่อหลวงปู่ท่านมาจำวัดที่บ้านเพื่อน ข้าพเจ้าจึงได้ไป กราบหลวงปู่ และเรียนถามท่าน ข้าพเจ้า - หลวงปู่เจ้าคะ อดีตชาติลูกเคยเกิดเป็นอะไรมา หลวงปู่ - อดีตชาติล่วงมาแล้ว อนาคตยังไม่ถึง เอาปัจจุบันนี่ซี (หลวงปู่ท่านพูดเสียงดังมาก) พร้อมกับจ้องหน้าข้าพเจ้า ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าไม่กล้าถามหลวงปู่เรื่องอดีตชาติอีกเลย เมื่อคุ้นเคยกับปฏิปทาหลวงปู่มากขึ้น จึงทราบว่าท่านจะโปรดเรื่องเหล่านี้เฉพาะคนเท่านั้น ทานก็ไปสวรรค์ นิพพานได้ บิดาของข้าพเจ้าท่านไม่เคยสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เลย และไม่เคยบวชเรียนเลยในชีวิต แต่ท่านก็มีโอกาสได้บวชลูกชายถึง ๔ คน สวดมนต์ ภาวนาท่านไม่เอา ท่านมีอุปนิสัยชอบทำบุญ ทำทานเท่านั้น ไม่ว่าคนหรือสัตว์ถ้าพบว่าเขาลำบากท่านก็เก็บมาเลี้ยงสงเคราะห์อนุเคราะห์เท่าที่จะช่วยได้ปลายปี ๒๕๒๑ ท่านป่วยเป็นฝีที่ข้อมือ จึงเดินทางมาจากต่างจังหวัดและพักอยู่กับข้าพเจ้าก่อนที่จะรักษาตัวที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสพาบิดาไปกราบหลวงปู่ ซึ่งพักอยู่วัดอาวุธฯ หลวงปู่เอาแป้งมงคลในมือ ให้บิดาข้าพเจ้า พร้อมกับพูดว่า "ทานก็ไปสวรรค์นิพพานได้นะ" ข้าพเจ้าสะดุ้งในใจ แอบคิดว่าหลวงปู่ท่านรู้ได้อย่างไร เพราะบิดาข้าพเจ้าก็อยู่ต่างจังหวัด และเพิ่งจะพบหลวงปู่เป็นครั้งแรกนี่เอง

ยังห่วง..อยู่

หลวงปู่ชี้ไปที่โยม - เออ ไอ้นี่มันถือศีล พรหมจรรย์แล้ว โยม...หลวงปู่เจ้าคะคนนี้เขาก็ถือศีลพรหมจรรย์แล้วเจ้าค่ะ ชี้ๆไปทางเพื่อนซึ่งนั่งข้างๆ หลวงปู่ - มันยังถือไม่ได้หรอก มันห่วงผัวมันอยู่ โยม - .... (หน้าแตก เพราะอวดรู้)

ไม่รักษาระดับจิต

หลวงปู่ชี้ไปที่โยมคนหนึ่ง แล้วพูดว่า แต่ก่อนเป็นแม่ทัพ เดี๋ยวนี้มาเป็นแม่ทหาร ย่าทหาร เขาให้เป็นแม่ทัพดีๆ ไม่เอา... โยม - หลวงปู่เจ้าคะ ทำไมมาเป็นผู้หญิงเจ้าคะ หลวงปู่ - มันไม่รักษาระดับจิตนี่ หลวงปู่เล่าต่อว่า เมื่อก่อนแม่ทัพบ้าน(ภรรยา)เขาให้เลี้ยงลูก พอลูกร้องไห้ ลูกขี้แตกเท่านั้นน่ะ คว้าเสื้อได้วิ่งเข้ากรมทหารไปเลย ดีแต่ทำลูก เลี้ยงลูกไม่เป็นชาตินี้มาเป็นแม่เขาซะ สมน้ำหน้ามัน ไม่รักษาระดับจิต (สะใจไหม)

ทรงบ้า ๆ บอ ๆ

หญิงคนหนึ่งเป็นร่างทรง ได้มากราบนมัสการหลวงปู่ ท่านมองหน้าแล้วพูดว่า เราคนทรงทำไมไม่ทรงพระโสดา สกิทาคา อนาคา ทำไม มาทรงบ้า ๆบอ ๆอย่างนี้

ผู้ช่วยพระอรหันต์

โยมสร้อยเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ในคราวที่ท่านมาพักที่วัดอาวุธวิกสิตาราม ปลายปี ๒๑ โยมสร้อยได้ป่วยหนักแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่โยมสร้อยมีปฏิปทาตั้งใจที่จะรับใช้หลวงปู่ หมั่นมา ถวายภัตตาหาร สวดมนต์ ฟังธรรมะจากหลวงปู่เป็นประจำ ธรรมะโอสถนี้เอง โยมสร้อยจึงได้บรรเทาจากการเจ็บป่วย และมีกำลังใจมากขึ้นจนเกือบหายเป็นปกติ วันหนึ่งหลวงปู่ท่านพูดกับโยมสร้อยว่า หลวงปู่ - พระไตรปิฎก สามตู้นี้อ่านให้จบนะ เป็นผู้ช่วยพระอรหันต์ไปก่อน เลี้ยงลูกให้โตก่อน (สาธุ)

นางสาวจะเอาไปกิน

หลวงปู่ท่านแวะไปโปรดบ้านโยมสุดบ่อยๆ มีคราวหนึ่งพอไปถึงท่านก็ถามถึงลูกชายโยมสุด ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.๖ หลวงปู่ - นายพันเอกไปไหน (ลูกชายโยมสุด) โยมสุด - ไปเที่ยวเจ้าค่ะ หลวงปู่ - ระวังนะ นางสาวมันจะเอาไปกิน (ต่อมาไม่นานโยมสุดก็เลยได้เลี้ยงหลาน ทั้งๆ ที่ลูกชายก็ยังเรียนไม่จบ)

เอามะนาวอมไว้

น้าหวีทะเลาะกับสามีเป็นประจำ เพราะแกเป็นคนขี้หึง สามีจะไปติดต่อการงานกลับมาช้า หรือดึกดื่นแกก็จะบ่นเสมอ จนสามีรำคาญ สามีก็ด่าว่าทุบตีเอา ทำให้แกน้อยใจ จึงมาเรียนให้หลวงปู่ทราบ เพื่อจะขอคำแนะนำที่จะไม่ทะเลาะกับสามีอีก หลวงปู่ก็บอกว่าจะไปยากอะไร เอามะนาวอมไว้สิ

ทำอย่างไรจะไม่มีลูก

บ่ายวันหนึ่งบนศาลาธรรมสาร วัดอาวุธวิกสิตาราม บางพลัด มีหญิงคนหนึ่งกำลังมีครรภ์มือข้างหนึ่งก็จูงลูก ๒ คน ขึ้นมาบนศาลา ได้กราบเรียนหลวงปู่ว่า หลวงปู่เจ้าคะ ทำอย่างไรจะไม่มีลูก หลวงปู่-มันจะยากอะไรก็นอนคนละมุ้งซี มันไม่มีเรื่องหรอก หญิงคนนั้นหายไปนาน อยู่ ๆ ก็โผล่มากราบหลวงปู่อีก อุ้มท้องโย้มา หลวงปู่จึงถามว่า ...ใครไปหาใครก่อนล่ะ... หญิงคนนั้นก็ตอบว่า -ดิฉันเองเจ้าคะ

บารมีขอกันไม่ได้

ระหว่างที่หลวงปู่ท่านพักอยู่ที่วัดอาวุธวิกสิตาราม บางพลัด ได้มีโยมผู้หญิงคนหนึ่งมาถวายอาหารเพลหลวงปู่ เมื่อท่านฉันอิ่มแล้วก็ได้สนทนากับหลวงปู่ และกราบเรียนท่านวาหลวงปู่เจ้าขา ลูกขอบารมีหลวงปู่หน่อยเจ้าค่ะ หลวงปู่ท่านก็ตอบว่า...บารมีขอกันได้เมื่อไหร่ล่ะ ใครทำถึงจะได้ ไม่ทำเองไม่ได้หรอก... แล้วท่านก็พูดถึงโยมหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งนั่งในเวลานั้นด้วยว่า ...เกิดมามีพระมาคอยเจ้าของอยู่ที่เบาะแล้ว... เธอได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งหลวงปู่อายุประมาณ ๕๐ ปี ขณะที่คุณแม่ของเธอเจ็บท้องที่จะคลอดนั้น คุณตาซึ่งเป็นหมอมีชื่อคนหนึ่ง ในคลองบางกอกน้อยเป็นคนทำคลอดเอง คุณพ่อเป็นคนต้มน้ำ และเตรียมเบาะสำหรับให้ลูกน้อยนอน เมื่อเด็กคลอดออกมา (ประมาณตีสาม) คุณพ่อนำไปล้างเนื้อล้างตัวให้สะอาดแล้วเอาไปวางที่เบาะ (ขณะนั้นคุณตากำลังเย็บแผลอยู่) พบพระพุทธรูปองค์เล็กๆ เป็นพระผงนางพญาอยู่กลางเบาะ นึกสงสัยถามใครก็ไม่รู้เรื่อง ทั้งๆที่เวลานั้นทั้งบ้านมีคนอยู่เพียง ๓ คน คือคุณตา คุณพ่อและคุณแม่ ส่วนพี่ชายและพี่สาวทั้งหมดไปอยู่ที่บ้านคุณยายที่บางขุนเทียน รุ่งเช้าวันเดียวกัน หลวงปู่นั่งเรือผ่านมาขึ้นหน้าบ้าน บอกว่าจะมาเยี่ยมหลานน้อย คุณพ่อ ก็เลยเล่าเรื่องมีพระเสด็จมาให้ท่านทราบ หลวงปู่บอกว่า เป็นของเก่าของลูกน้อยอดีตชาติเคยสร้างเอาไว้ เกิดมาชาตินี้จึงตามเจ้าของมา เด็กคนนี้โตขึ้นจะได้บำรุงพระพุทธศาสนา และพระองค์นั้นเจ้าตัวก็เก็บรักษาไว้จนทุกวันนี้

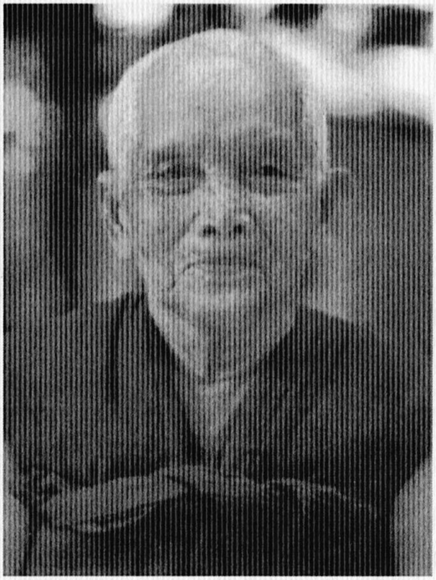

พลังของนางวิสาขา

หลวงปู่เล่าว่า เวลาที่นางวิสาขาไปวัดพร้อมลูกหลาน จะแห่กันไปเป็นขบวนใหญ่ วันหนึ่งขณะฟังธรรมที่ศาลา ช้างตกมันวิ่งตรงมาที่นางวิสาขานั่งอยู่ ลูกหลานตกใจต่างรีบวิ่งหนีโกลาหลนางวิสาขาขณะนั้นอยู่ในวัยชรา ไม่สามารถวิ่งหนีทันที จึงใช้นิ้วชี้ดันไปที่หน้าผากช้างตัวนั้นหงายหลังก้นกระแทกดินขี้แตกเลย นี่คือ อำนาจพลังจิตของนางวิสาขา

ตัวโกรธมันกลัวคนกราบพระเก่ง

เมื่อก่อนตอนหลวงปู่บวชใหม่ ๆเวลาใดมีความโกรธ หลวงปู่จะรีบขอขมาด้วยการกราบ๒๐๐ ครั้ง ถ้ายังไม่หายโกรธก็กราบอีก ๒๐๐ ครั้ง กราบไปจนกว่าจะหายโกรธ หลวงปู่บอกว่าตัวโกรธมันกลัวคนกราบพระเก่ง

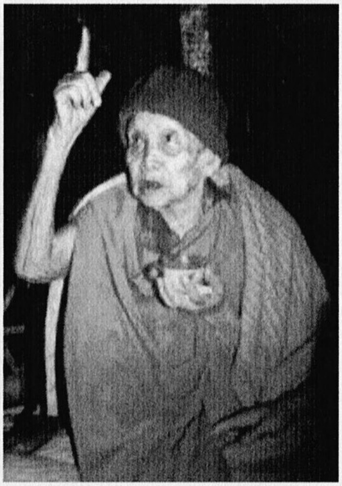

เราเคยทำเขาไว้

ตอนเด็กๆ หลวงปู่เคยตกปลาหมอ ทำให้ปลาตาบอด เมื่อติดเบ็ด หลวงปู่ท่านสงสาร ได้ปล่อยมันไป ต่อมาเมื่อหลวงปู่บวชแล้ว ขณะที่นั่งอยู่ในศาลา เผอิญมีแมวตัวหนึ่งมองเห็นเงาของมัน ในตาของหลวงปู่ จึงใช้ขาหน้าของมันข่วนใต้ตาหลวงปู่อย่างแรง เลือดไหลอาบหน้า แล้วแมวก็มาหลบอยู่ข้างหลังหลวงปู่ ชาวบ้านหาแมวไม่เจอ หลวงปู่บอกไม่เป็นไร เราเคยทำเขาไว้ แล้วให้ลูกศิษย์เอาน้ำนมแม่ลูกอ่อนมาหยอดตา และให้ชาวบ้านเอาแมวกลับไปเลี้ยงที่บ้าน โดยไม่ให้ชาวบ้านรังแกมัน กรรมส่งผล สมัยเมื่อหลวงปู่เป็นเด็ก โยมแม่ให้นำอาหารไปถวายพระที่วัดข้างบ้าน ท่านเดินไปแวะเล่นกับเพื่อนเพลินจนเลยเวลาพระฉันเพล พระท่านรับประเคนแล้วให้หลวงปู่เอาคืนไปเลี้ยงกันเอง ภายหลังหลวงปู่บวชแล้วไปอยู่เชียงใหม่ ชาวบ้านได้เอาอาหารมาถวายท่านตอนกลางคืน หลวงปู่ท่านบอกว่า รับได้ ให้คนเอาไปถวายเอาไปทานกันเอง ท่านบอกว่าเป็นกรรมที่ทำไว้มาส่งผลในชาติปัจจุบัน

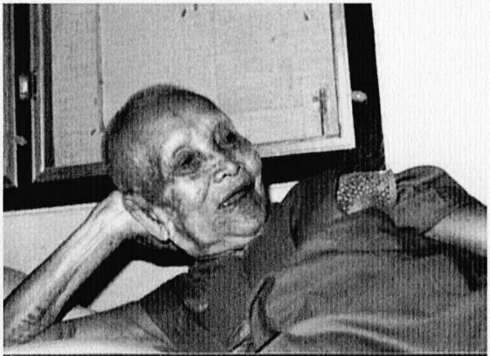

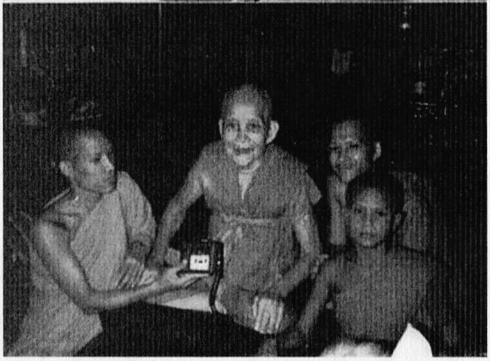

เสื่อมหรือไม่เสื่อม

แต่ละวันจะมีญาติโยมมากราบหลวงปู่ถามธรรมะบ้าง ขอของแจกบ้าง วันหนึ่งมีกลุ่มชายฉกรรจ์มากราบ พร้อมกับขอเหรียญหลวงปู่ ชายคนหนึ่งก็ถามหลวงปู่ว่า ...วัตถุมงคลและของต่าง ๆ ที่หลวงปู่แจก ถ้าเก็บไว้นานๆ ไป ของจะเสื่อมไหมครับ?... หลวงปู่ตอบว่า...ของไม่เสื่อมหรอก นอกจากเราจะเสื่อมศรัทธาจากของเอง...

อยากได้บุญมาก ๆ

โยมคนหนึ่งเห็นว่า เงินทองเป็นสิ่งหามาได้ ด้วย หยาดเหงื่อแรงงาน เวลาจะทำบุญจึงนึกอยากเลือกทำบุญให้คุ้มค่าเหนื่อย ถ้ามีโอกาสจะเลือกทำกับพระอริยบุคคล เพื่อหวังจะได้บุญมาก ๆ ฉะนั้นวันหนึ่งขณะที่ได้ถวายสังฆทานกำลังอุ้มผ้าไตร ถวายแด่พระคุณหลวงปู่ ในใจก็นึกปิติยินดีว่า โอหน่อวันนี้ฉันโชคดีจังเลยที่จะได้ทำบุญกับพระอรหันต์ บุญที่ได้ย่อมมากเป็นพิเศษแค่นึกในใจเท่านั้น หลวงปู่มองหน้าแล้วพูดว่า ...ผู้รับหมดกิเลส ผู้ถวายก็ต้องหมดกิเลสด้วยนะจึงจะได้บุญมาก... โอโฮ่! ผู้ถวายสะอึกไปเลย คำพูดของหลวงปู่ประทับใจมากทำให้นึกว่า อย่างไรเสีย เราจักต้องพยายามจัดการกับกิเลสของตนให้จงหนัก เพื่อความสมปรารถนาแห่งใจตนไม่วันใดก็วันหนึ่ง

สาธุ ระวังพ่อแม่จับติดคุกนะ

เกือบทุกวันหลังกลับจากมหาวิทยาลัย นักศึกษาหญิงคนหนึ่งจะไปกราบหลวงปู่ที่วัดอาวุธฯ ประมาณทุ่มหนึ่งมีการทำวัตรเย็น แล้วหลวงปู่จะแสดงธรรม แม้คนน้อยหลวงปู่ก็เทศน์ หลวงปู่บอกว่า ไม่ได้เทศน์ให้คนฟังเท่านั้นนะ เทวดาเขาก็ฟังด้วย คืนหนึ่งหลังจากเทศน์เสร็จแล้ว หลวงปู่หันมาที่นักศึกษาหญิงนั้นแล้วว่า ...ระวังพ่อแม่จะจับเราติดคุกนะ จำอดีตชาติได้ไหม? การติดคุกอวิชชานะ (การแต่งงาน) ถ้าติดคุกแล้วมันไม่จบนะ เราตายไปเขาก็เอาใหม่ คุกนี้แน่นหนานักจะอยู่กับวิชชาหรืออวิชชาล่ะ... สักพักหนึ่งหลวงปู่มองหน้านักศึกษาผู้นั้นแล้วว่า ...ม้าตัวนี้วิ่งเร็วไม่ล้มหรอก ไม่ต้องติดคุก... เหมือนท่านจะรู้ เพราะตอนแรก คุณพ่อ คุณแม่ของนักศึกษานั้นต้องการให้ลูกสาวแต่งงานเหมือนพี่ ๆ แต่ด้วยความตั้งใจเข้มแข็งที่จะปฏิบัติธรรมจริงของลูก ทำให้พ่อแม่ต้องอนุญาตไม่บังคับให้แต่งงานแล้ว สุดท้ายก่อนจะกลับบ้าน หลวงปู่สั่งว่า ...ให้แผ่ส่วนบุญกุศลให้พ่อให้แม่ด้วยนะ...

อย่าไปเรียนอวิชชานะ

คืนหนึ่งมีนักศึกษาสาวผู้หนึ่งแต่งชุดฟอร์มมากราบหลวงปู่ หลวงปู่ถามว่า ...ยังเรียนอยู่หรือเป็นครูเขา?หือ... นักศึกษาหญิงตอบว่า ...ยังเรียนอยู่เจ้าค่ะ... หลวงปู่บอกว่า...ระวังอย่าไปเรียนอวิชชานะ เรียนวิชาต้องเรียนให้หายโกรธ หายหลง หายลืมนะ ขอให้เคารพมั่นในพระธรรม แล้วเจริญให้ถึง จะได้พ้นแก่พ้นตาย โลกุตรธรรมมีอยู่จริง ๆ ด้วย ศาสนาพุทธคือพ้นเกิดพ้นตาย ผู้ใดถึงแล้ว เป็นผู้บรมสุข นั่นเอง...

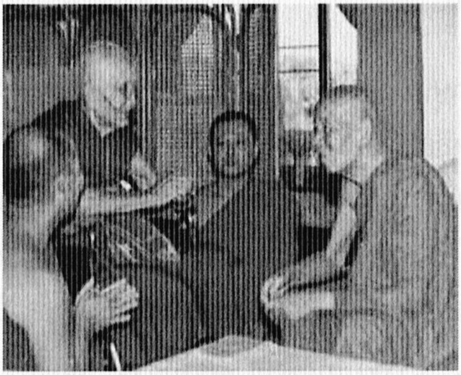

เกาะชายจีวร

ในวันหนึ่งมีผู้ศรัทธาหลายท่านได้มากราบหลวงปู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณ ๔๐ปีกว่า เข้ามากราบหลวงปู่ด้วยความศรัทธาเธอนั่งพนมมือแล้วถามหลวงปู่ว่า ผู้หญิงคนหนึ่ง-...หลวงปู่เจ้าคะ ลูกจะขอเกาะชายจีวรหลวงปู่ไปนิพพาน ด้วยคนนะเจ้าคะ... หลวงปู่หันหน้ามาพูดตอบหญิงคนนั้นว่า ...ขี้แทนกันได้หรือเปล่าล่ะ? ...เท่านั้น...

ขี้เกียจ ทำมาหากิน

มีโยมผู้ชายคนหนึ่ง มีโอกาสได้กราบหลวงปู่ และถวายการนวดให้หลวงปู่ ตอนหนึ่งแกนวดไปแล้วก็พูดไปว่า ...หลวงปู่ครับ ผมไม่อยากทำมาหากินอยากอยู่เฉย ๆ จะให้นั่งภาวนาผมไม่อยากนั่ง หลวงปู่ตอบว่า คนไหนขยัน คนนั้นแหละ เป็นลูกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คนไหนขี้เกียจขี้คร้าน เป็นลูกของกิเลส...

สึก ทำไม!

พระภิกษุหนุ่มองค์หนึ่ง บวชเรียนธุดงค์กรรมฐานได้หลายพรรษาแล้ว เกิดร้อนผ้าเหลืองก็มีความปรารถนาอยากจะสึกมาก เพราะต้องการที่จะไปแต่งงาน ก็มากราบลาหลวงปู่เพื่อขอพร บอกหลวงปู่ครับผมจะสึก หลวงปู่ก็ถามเหตุผล ภิกษุหนุ่มผู้นั้นก็อ้างเหตุผลต่าง ๆ นานา ตอนหนึ่งหลวงปู่ก็ให้โอวาทว่า ...สึกทำไม? พระเณรสึกทำไม? เปลืองข้าววัดไม่แล้ว ยังจะเปลืองข้าวพ่อแม่อีก ยังจะให้พ่อแม่หาเมียให้ด้วย โอโธ่! นึกว่าจะไปช่วยทำงานกลับไปช่วยให้เสียเงินเสียทองอีก พวกโกหกตัวเองนิ โกหกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วย เพราะฉะนั้น อย่าหัดโกหกเลย ถ้าไม่รู้ว่าบวชเพื่ออะไรแล้ว จะบวชทำไม? บวชโง่ ๆ งั่ง ๆ บวชทำไมล่ะเกะกะบ้านเมืองเขา บวชแล้วต้องฉลาดซิ...

ท. ทหารอดทน

หลวงปู่เล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งที่ท่านยังไม่ได้บวช ท่านเป็นทหาร และก็ได้อยู่ในฝ่ายทำอาหาร มีผู้หญิงชอบมาแกล้งท่าน โดยเข้ามาจับท่าน ท่านจึงพูดว่า...อย่ามาจับนะ พ่อแม่เขายังไม่ได้อนุญาตอย่ามาจับ
อย่ามาต้อง บาปนะ...

งานแต่งกับงานบวช

หลวงปู่ได้มีกิจนิมนต์ไปบ้านโยมที่ศรัทธาท่าน เขาจัดงานแต่งงานให้กับลูกหลาน หลวงปู่ก็ไปงานนี้แล้วก็เทศน์ เทศน์ไป เทศน์มา บ่าวสาวคู่นี้ก็เลยเลิกที่จะแต่งงาน และขอ จัดงานแต่งเป็นงานบวช ปู่กับย่า ตากับยาย ที่มาร่วมงานแต่ง ต่างซาบซึ้งในคำสอนของหลวงปู่ ก็เลยขอบวชตามหลานด้วย

อย่าไปเรียนอวิชชานะ

คืนหนึ่งมีนักศึกษาสาวผู้หนึ่งแต่งชุดฟอร์มมากราบหลวงปู่ หลวงปู่ถามว่า...ยังเรียนอยู่หรือเป็นครูเขา? หือ...นักศึกษาหญิงตอบว่า...ยังเรียนอยู่เจ้าค่ะ หลวงปู่บอกว่า...ระวังอย่าไปเรียนอวิชชานะ เรียนวิชาต้องเรียนให้หายโกรธ หายหลง หายลืมนะ ขอให้เคารพมั่นในพระธรรม แล้วเจริญให้ถึงจะได้พ้นแก่พ้นตาย โลกุตรธรรมมีอยู่จริง ๆ ด้วย ศาสนาพุทธคือพ้นเกิดพ้นตาย ผู้ใดถึงแล้ว เป็นผู้บรมสุข นั่นเอง...

ฟังธรรมะอย่างไรดี

ในตอนหนึ่ง หลวงปู่ท่านได้เทศน์โปรดญาติโยมจากกรุงเทพฯ ทุกคนนั่งสมาธิหลับตาฟังกันอย่างสงบ หลวงปู่ก็กวาดสายตาไปทางโน้นบ้างทางนี้บ้าง แล้วก็เทศน์เป็นช่วง ๆ ก่อนจบ หลวงปู่พูด ว่า...ฟังธรรมะไมใช่ฟังเทฟังทิ้งนะ ฟังธรรมต้องต้องทำไปด้วยซิ

ขี้ของกู

หลวงปู่ปรารภขึ้นลอย ๆ ในวันหนึ่งว่า ...คนเรานี่มันบ้า ขี้ออกไปจากตูดแล้วก็ยังยึดว่าขี้ของกูอีก... แล้วท่านก็เล่าให้ฟังว่ามีชายคนคนแรกเดินไปในทุ่ง แล้ว ขี้กองเอาไว้ อีกคนหนึ่งเดินมาเห็นขี้กองนั้น แต่ก็ไม่ทราบว่าใครเป็น ผู้ชายคนที่สองก็บ่นว่า ขี้ของใครวะ? เหม็นตายห่า... พอดีเจ้าของขี้ได้ยินเข้า โมโหใหญ่ พูดตอบว่า มึงมาด่าขี้กูเหม็นทำไมวะ... อีกคนก็ตอบว่า...กูไม่รู้นี้ ว่าขี้ของมึง... ทั้ง ๒ คน ก็เลยทะเลาะกัน หลวงปู่บอกว่า...ดูซิคนเราแม้แต่ขี้ของมันถ่ายออกไปแล้ว ใครมาว่ามันก็ยังโกรธ นั่นแหละความหลง...

บอดนอกสว่างใน

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงปู่ก็เล่าเรื่องหลวงพ่อสงฆ์ให้ฟัง (หลวงพ่อสงฆ์เป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เคยปฏิบัติกับหลวงปู่ในถ้ำภูคา จ.นครสวรรค์) หลวงปู่บอกว่า ...หลวงพ่อสงฆ์ท่านตาบอดท่านบอดแต่ตา แต่ธรรมะท่านไม่บอดนะ...

สังกัดวัดอะไร

มีชายคนหนึ่งได้มีโอกาสเข้าพบหลวงปู่ ในคราวที่หลวงปู่เดินทางไปกิจนิมนต์ ชายผู้นั้นถามหลวงปู่ว่า...หลวงปู่อยู่วัดอะไรครับ?...หลวงปู่ตอบว่า...อยู่วัดสองขา... (หมายความว่า อยู่ตรงไหน? ตรงนั้นก็เป็นวัด)

พระธุดงค์

มีพระกลุ่มหนึ่งจะออกธุดงค์ ก็ได้มากราบขอพรหลวงปู่ และขอคำแนะนำก่อนที่จะไปธุดงค์ หลวงปู่ก็ให้โอวาทว่า ...เข้าป่าให้เข้าป่าไปเป็นปัญญา เข้าป่าโง่ ๆ ก็เป็นถูดงค์ ไม่ใช่ธุดงค์นะ...

เป็น โสด ทำไม

กลุ่มสาวโสดสี่คนเป็นกลุ่มที่ผ่านการปฏิบัติมาไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปี ได้มีศรัทธามากราบเยี่ยมหลวงปู่ก่อนหน้าที่จะมากราบหลวงปู่ ก็ได้วิจารณ์เรื่องทุกข์ของการแต่งงาน ในกลุ่มสาวโสดทั้ง ๔ คน บางคนก็มีชายหนุ่มมาหมายปอง แต่หญิงผู้นั้น ก็พยายามที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย แต่ในใจก็ยังมีจิตที่พึงพอใจ... ก็พากันมากราบหลวงปู่ เพราะบังเอิญวันหยุดงานตรงกันพอดี หลวงปู่ก็ให้ธรรมะว่า...พวกโสดาโลกุตตระนี้ ทำงานได้มากกว่า ใครทำงานเท่าไรก็ไม่เก้อเขิน อนาคาโลกุตตระทำงานได้มาก เข้าบ้านเข้าวัดได้ แต่ไม่ยอมมีคู่ไง กายโสด จิตโสด โสดจากสังโยชน์ ๕ นี่ล่ะ...

เข้าวัดเมื่อไรดี?

มีผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง มากราบหลวงปู่ แล้วก็เลยขอโอกาสถามหลวงปู่ว่า ...หลวงปู่คะ เมื่อไรลูกจะได้มาอยู่วัดซักที... หลวงปู่ตอบว่า...หมดโกรธแล้ว อยู่วัดดีนะ...

เมื่อไรจะละสังขาร

มีญาติโยมที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ ก็มักจะชื่นชมความอายุยืนของหลวงปู่ และก็อยากจะให้หลวงปู่มีอายุยืนนานไปมากๆ ก็พยายามขอให้หลวงปู่ มีอายุยืนกว่าร้อยปี บางพวกก็สงสัยอยาก ทราบว่า หลวงปู่จะละสังขาร เมื่อไร? ก็เลยกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า ...หลวงปู่ครับ หลวงปู่จะละสังขาร เมื่อไร? บอกได้ไหมครับ... หลวงปู่ตอบว่า...ตายวันไหน ก็บอกวันนั้นซิ...

เกิดบ่อย ๆ ตายบ่อย ๆ สนุกหรือ?

มีโยมผู้หญิงอยู่คนหนึ่งชอบติดตามฟังธรรมของหลวงปู่เสมอ วันหนึ่ง หลวงปู่บอกว่า ...ขอให้เป็นผู้ช่วยเหลือดำรงค์พุทธศาสนาเอาไว้ด้วย ให้มีลมหายใจเป็นธรรมะ ยืน เดิน นั่ง นอนเป็นธรรมะ ลมหายใจเข้าออกอยู่กับธรรมะ เกิดบ่อย ๆ ตายบ่อย ๆ สนุกหรือ? อย่าตายนะ ! จะได้ไม่เกิด คนที่ไม่ตายคือคนที่ตัดอาสวะได้ ตัดกิเลสตัณหาได้ เราพ้นจากอาสวะเดี๋ยวนี้ก็สำเร็จ ตลอดไปไม่มีเสื่อม

จะเลือกอย่างไหนดี?

วันหนึ่งหลังจากว่างจากรับญาติโยมแล้ว อุบาสกคนหนึ่ง ก็คุยให้หลวงปู่ฟังเรื่องนางงาม หลวงปู่ก็เปรย ๆ ขึ้นมาว่า ...เกิดมา ๙๐ ปีแล้ว ไม่เห็นมีนางงาม รูปเหม็น ๆ เน่า ๆ มีแต่ขี้ พระเอกนางเอกไม่มีหรอก มีแต่พระเอกขี้ นางเอกขี้ ขี้เต็มตัว เต็มหู เต็มตา จะไปเอานางเอกที่ไหน? เลือกเอาแต่ธรรมะซิ...

เกิดมาเพื่อดับกิเลสตนเอง

นักศึกษาท่านหนึ่ง ได้เรียนถามหลวงปู่ว่า ...คนเราเกิดมาเพื่ออะไรคะ ... หลวงปู่ตอบว่า ...เกิดมาเพื่อดับกิเลสตนเองซิ ! ให้ละกามเด็ดขาดในภพนี้ ตัดให้ขาดจากการเป็นของคู่ ปุถุชนเต็มขั้นหนาด้วยกิเลส ได้แต่ศึกษาไม่นำมาปฏิบัติ แล้วจะรู้แจ้งอย่างไรเล่า? เกิดมาทำไมให้ต้องวนเวียน เกิดแล้วตายไม่สิ้นสุด จะเอาอีกหรือ? เราชาวพุทธให้เร่งเจริญอริยมรรค ๔ อริยผล ๔ ศาสนาอยู่ที่ขันธ์ ๕ มิใช่อยู่ที่อื่นเลย คนอื่นทุกคนล้วนเป็นอาจารย์ของเรา ทดสอบเราทั้งดีทั้งชั่ว เมื่อเรามีสังขารครบบริบูรณ์แล้วอย่าได้ทับโลกุตรธรรมเลย อย่ามัวแบกทุกข์อวิชชาอยู่เลย อย่าได้ประมาทนิ่งนอนใจนะ ขอให้สำรวมในกายวาจาใจให้เต็มตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้ศรัทธามั่นในโลกุตรธรรม จะได้รู้แจ้งธรรม พ้นเกิด แก่ เจ็บ ตาย...

เดินไม่ถูกทาง ไม่ถึงที่หมายนะ

มีอุบาสิกานักคุยกลุ่มหนึ่ง มากราบหลวงปู่แล้วชอบนำเรื่องคนอื่นมาวิจารณ์ หลวงปู่เตือนว่า...พวกเราถูกความแก่ เจ็บ ตาย คาดโทษไว้แล้ว จงรีบแก้ไขตัวเองซิ ! เกิดเป็นทุกข์ เจ็บเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ จะเอาอีกหรือ? หือ? มัวแต่มองตาคนอื่นทำไม? ตาของเราก็มี มองผิวหนังคนอื่นทำไม? หนังของเราเองก็มีอยู่รอบ มองหน้าคนอื่นทำไม? หน้าของเราก็มีอยู่แล้ว ระวัง ! อย่าคล้อยตามคน สัตว์ บุคคล จะหลงทางเดินไม่ถูกทางไม่ถึงที่หมายได้นะ...

โสดาของทายก

คณะอุบาสกอุบาสิกาและทายกของวัดหนึ่ง ได้พร้อมใจกันมากราบหลวงปู่ ด้วยความปิติใจที่มาปฏิบัติค้างคืนที่วัด ๑ คืน หลวงปู่ได้เมตตาให้ธรรมะกับคณะทายกนี้ว่า ...มาวัดก็เป็นโสดาเต็มวัด เต็มโบสถ์ เต็มศาสนา พอออกจากวัดก็เป็นบ้านกู ของกูหมด เอ่อ! โสดาหายหมด วิ่งมาวัดหมด โสดาเฉพาะมาอยู่วัดคืนเดียว วันเดียว พอกลับไปบ้านเป็นคนหมด...

ระวังปากนะ

หลังจากเลิกเรียนแล้ว คุณครูประจำชั้นท่านหนึ่ง พานักเรียนของตนประมาณ ๕๐ คน ไปกราบหลวงปู่บุดดาที่วัดอาวุธฯ ขณะที่เดินไปวัดมีนักเรียนชายคนหนึ่งพูดจาต่าง ๆนานาในทำนองที่ไม่เหมาะสม ไม่เห็นประโยชน์ของการไปครั้งนี้ พอเดินไปถึงศาลา นักเรียนทุกคนเงียบหมดเข้าแถวกราบหลวงปู่ทีละคน แล้วหลวงปู่ก็ให้แป้งทุกคน พอขณะถึงนักเรียนที่พูดมากคนนั้น หลวงปู่ก็พูดว่า...พูดจาให้ระวังปากนะ... โอ้โฮ! นักเรียนคนนั้นตกใจสะดุ้งว่า ทำไมหลวงปู่อยู่ที่ศาลารู้ได้อย่างไร? เพื่อน ๆ ต่างหันมามองแล้วก็อมยิ้มเหมือนกับว่า สมน้ำหน้า แล้วจากวันนั้นมารู้สึกว่า นักเรียนชายคนนั้น ระมัดระวังปากของตนมากขึ้น ไม่กล้าพูดลบหลู่อีกเลย และรู้สึกเคารพยำเกรง บูชาพระคุณหลวงปู่มากเป็นพิเศษ

ห่วงและหวง

มีโยมคนหนึ่งมาทำบุญที่วัดกลางชูศรีเจริญสุข แล้วก็ไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่ยื่นกระป๋องแป้งให้ แล้วบอกโยมคนนั้นให้เอา ไปโรยให้หมาขี้เรื้อนในวัดตัวหนึ่ง แล้วท่านก็บอกว่า...หมาตัวนี้มันเคยเป็นคนสร้างวัดมาก่อน มันเคยเป็นเจ้าของวัด มันรักวัดมาก ใครมาทำให้วัดสกปรก มันก็จะเห่า... ขนาดเป็นหมาก็ยังรักวัดอยู่ ห่วงและหวงวัด หญิงคนนั้นก็เลยคิดว่าหลวงปู่คงให้สติว่า ...เวลาทำบุญ ก็อย่าห่วงบุญของตนเอง...

ระวังโดนม้าเตะ

หลวงปู่ท่านเมตตาให้ธรรมะกับชาวบ้านที่ตั้งใจมาขอหวย ชะรอยคนกลุ่มนี้คงจะเป็นนักพนันตัวยง

หลวงปู่ได้เทศน์ว่า...คนดีต้องหนีบ้าซิ ! บ้ากับบ้าก็ ต่อยกันซิ สนามมวยต่อยกัน ไม่รู้จักเจ็บจักตาย สนามม้าก็เหมือนกัน สร้างเสร็จหมดเงินตั้งแสนตั้งล้าน มีทุนเท่าไรไปทุ่มเทในสนามม้าหมด เราบอกมันตรง ๆ ไม่เชื่อหร็อก ไปสนามบ่อย ๆ ระวังม้าเตะนะ! ถุงขาดนะ กระเป๋าขาดนะ เงินหมดเลย เหลือแต่ร่างกาย...

สำนึกบาป

หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ขณะที่ท่านนั่งปฏิบัติอยู่ในถ้ำ ก็มีตะขาบตัวหนึ่งไต่ขึ้นภายในสบง ผ่านเอว แล้วผ่านหลังท่านขึ้นไป ท่านจึงต้องกลั้นลมหายใจ ปิดหู ปิดตา ปิดจมูก ปิดปากหมด เจ้าตะขาบจึงเข้าไม่ได้ หลวงพ่อสงฆ์เห็นหลวงปู่นั่งหลับตา มีตะขาบตัวใหญ่มาก ขึ้นไปขดอยู่กลางศีรษะของท่าน หลวงพ่อสงฆ์ต้องเอาผ้าอาบขอท่านหย่อนลง ให้ตะขาบไต่ขึ้นผ้า แล้วจึงเอาไปปล่อย พอรุ่งเช้า หลวงปู่ท่านไปดูที่หน้าถ้ำเห็นตะขาบ มันกัดตัวมันเองจนขาดเป็น ท่อน ๆ กองอยู่ที่ปล่อยนั่นเอง ...สงสัยตะขาบมันคงจะสำนึกบาป มันก็เลยกัดตัวมันเองจนตาย...

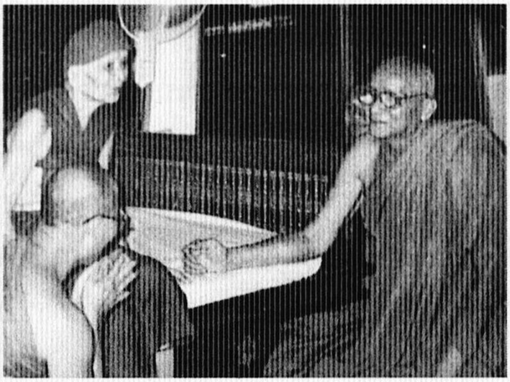

ฉันเกลียดแม่

หญิงคนหนึ่งเล่าให้หลวงปู่ฟังว่า เธอเกลียดแม่ของเธอมาก เพราะแม่ไปมีผัวใหม่ และแม่ไปรักผัวมากกว่าลูก หลวงปู่จึงบอกว่า...แม่ไปมีผัวใหม่ก็เรื่องของเค้าซิ! ให้เอาส่วนที่เกี่ยวข้องกับเราที่เขาอุ้มท้องเรามา ๙ เดือน เราตอบแทนได้คุ้มค่าหรือเปล่าล่ะ มารดา บิดานั้น เป็นหลายอย่างเป็นบุพการี แก่บุตรธิดาด้วย เป็นพรหมของบุตรด้วย เป็นเทวธรรมด้วย อุปถัมภกธรรมด้วย มารดา บิดา เป็นเนยยะบุคคล เป็นอรหันต์ของลูกสาวลูกชาย อย่าข้ามสำหรับท่าน อย่าข้ามหัวพระ ให้พระทั้ง ๒ องค์ ก่อนให้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนั้น...แล้วหลวงปู่บอกให้รักแม่นะ หญิงคนนั้นก็นั่งร้องไห้น้ำตาไหล

อวดกิเลส

ลูกศิษย์ของหลวงปู่ ชี้ให้หลวงปู่ดูวรรณกรรมบนกระจกท้ายรถ เขียนไว้ว่า...ทำดีได้ดี มีที่ไหน? ทำชั่วได้ดีมีถมไป... หลวงปู่บอกว่า อ้ายนั่นน่ะ มันไม่รู้จักพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันเอาข้อวัตรของมัน มันเอากิเลส มาอวด ปุทโธ่! พระพุทธเจ้าไม่ได้พูดอย่างนั้น

อยากขอของดี

ความศรัทธาของญาติโยมที่มีต่อพระก็มีหลายแบบ ญาติโยมบางพวกก็ยังอยู่เฉพาะแต่กระพี้ คือ เช่น ในครั้งหนึ่งหลวงปู่ ท่านไปธุดงค์ในถ้ำ ขากลับมาพวกญาติโยมก็พากันจะไปขอของดีจากท่าน เพราะเขาพากันเข้าใจว่า พระธุดงค์ที่ออกมาจากถ้ำต้องมีของดีแน่ ก็ถามหลวงปู่ว่า ...มีของดีอะไรมาฝากบ้าง... หลวงปู่บอกว่า ...ก็ได้ธรรมะมาฝากแล้วไงล่ะ...

หลงเขา หรือเปล่า?

ในวันหนึ่ง มีผู้แสวงหาธรรมะกลุ่มหนึ่ง เดินทางจาก จังหวัดนนทบุรี เพื่อจะไปกราบหลวงปู่ เพื่อเป็น สิริมงคล และถามธรรมะข้อข้องใจ ทั้งคณะก็ทราบแล้วว่า หลวงปู่ท่านให้ธรรมะกับญาติโยมจนหมด บอกทางไว้หมดแล้ว ขึ้นอยู่กับโยมว่าจะปฏิบัติ ตามท่านได้หรือไม่ ไปถึงก็ได้กราบท่าน ท่านก็นั่งอยู่บนเตียง นั่งเฉย โยมผู้หญิงคนหนึ่งก็เลยถามหลวงปู่ขึ้นว่า ...หลวงปู่คะ คนเราเกิดมาทำไมคะ?... หลวงปู่บอกว่า ...เกิดตายเป็นตัวหลง ตัวโมหะ ถ้าไม่พ้นเกิด ไม่พ้นตาย แล้วจะเกิดมาทำไม เกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ จะเอาอีกหรือ? เกิดก็ไม่เที่ยง ตายก็ไม่เที่ยง แล้วเราจะมาเกิด จะมาตายทำไม? กายนี้เขาทดสอบเราว่า หลงเขาหรือเปล่า? ถ้าหลงกายนี้ก็ เกิดบ่อย ตายบ่อย เป็นทุกข์บ่อยๆ นะ...

มีอะไรก็ปวดอันนั้น

มีหญิงชราผู้หนึ่งเดินทางมาจากจังหวัดในภาคเหนือ และได้มีโอกาสมากราบหลวงปู่ หญิงชราคนนี้แกก็ไปประบายความกลุ้มใจของแก ให้หลวงปู่ฟังอย่างยืดยาวว่า ...ดิฉันชอบเป็นโรคปวดศีรษะ ปวดมากเลยเจ้าค่ะ... หลวงปู่ก็นั่งฟังเฉยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียวนั่งนิ่งมองดูอยู่เฉยๆ หญิงชราผู้นั้นเห็นหลวงปู่ไม่พูดอะไรคงผิดหวัง ก็เลยขอลากลับหลวงปู่จึงพูดว่า ...ปู่ไม่มีหัว ปู่มันปวดหัวหรือเปล่า? งูไม่มีขา มันปวดขาหรือเปล่าล่ะ?...

ปู่ของพระพุทธเจ้า

โอกาสว่าง ๆ หลวงปู่มักจะคุยเรื่องเก่า ๆ ให้กับพระที่รับใช้ใกล้ชิดอยู่ประจำ หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ...ตัวท่านเองเคยเกิดมาทันในสมัยพุทธกาลที่อินเดีย โดยเกิดเป็นอุบาสก มีโอกาสได้ช่วยงานศพของพระพุทธเจ้า และเวียนเกิดเวียนตายอยู่ฝั่งลาวบ้าง ฝั่งไทยบ้าง เป็นพระบ้างเป็นเณรบ้าง เคยเป็นพระผู้ชำระพระไตรปิฎกหลายต่อหลาย ครั้งนี้แต่ส่วนมากท่านจะอายุไม่ใคร่ยืน มีชาตินี้ที่อายุยืน... พระองค์หนึ่งก็เลยถามหลวงปู่ว่า ...หลวงปู่ครับ ปู่ของพระพุทธเจ้าท่านชื่ออะไรครับ? ... หลวงปู่ตอบว่า ...พุทโธ่! จะจำได้อย่างไร? จำไม่ได้หรอก มันนานแล้ว ผู้พูดไม่ได้จำผู้ถามจำเอาเองก็แล้วกัน...

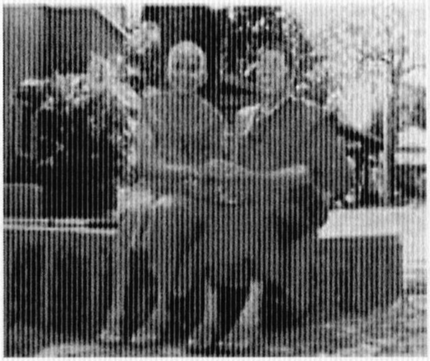

ธรรมะของใคร?

ญาติโยมคณะหนึ่ง เป็นกลุ่มที่ชอบแสวงหาหลวงปู่ หลวงพ่อองค์ไหน ๆ ที่ว่าดัง เทศน์ดี ปฏิบัติดี ธรรมะดี
โยมคณะนี้ก็จะพากันไปกราบไหว้ทำบุญ ไปฟังเทศน์และปฏิบัติ ระหว่างทางก็พูดคุยวิจารณ์กัน เรื่องธรรมะของอาจารย์คนนั้นองค์นี้ เมื่อมาถึงวัดหลวงปู่ ทุกคนก็เข้าไปกราบหลวงปู่ แล้วก็อยากจะฟังเทศน์ของหลวงปู่บ้าง หลวงปู่พูดว่า ...ธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ธรรมะของเรานะ ธรรมะของเราจะมีอะไร?...

แย่งกระดูกกัน

หลวงปู่ท่านเปรย ๆ ขึ้นในวันหนึ่งถึงพวกญาติโยม ที่ไปเผาศพพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ก็ชอบที่จะขอพระธาตุกันมาเก็บเอาไว้ มากน้อยแล้วแต่ที่จะหาได้ หลวงปู่ท่านพูดว่า...ธรรมะมันไม่เอา มันจะเอาแต่กระดูก
จะรบราฆ่าฟันกันก็เพราะกระดูก น่าสังเวช !...

วัยรุ่นวุ่นรัก

มีกลุ่มวัยรุ่นหญิงชายกลุ่มหนึ่ง มาเที่ยวที่วัด ได้ฟังกิตติศัพท์หลวงปู่ ก็เข้าไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่ท่านก็ให้โอวาทวัยรุ่นกลุ่มนั้นว่า หนุ่มคนใด ไม่อยากมีลูกก็อย่าไปแต่งงาน สาวคนไหน ไม่อยากมีลูกไม่อยากอุ้มท้อง ๑๐ เดือน ก็อย่าไปแต่งงานเข้านะ แต่งงานเข้าไม่ได้นะ เมื่อไปก่อเหตุ ผลมันก็ท้องโต ๑๐ เดือนนะ นั่นแหละ ผลของการแต่งงานล่ะ ... อย่าไปทำเหตุเข้านะ ...

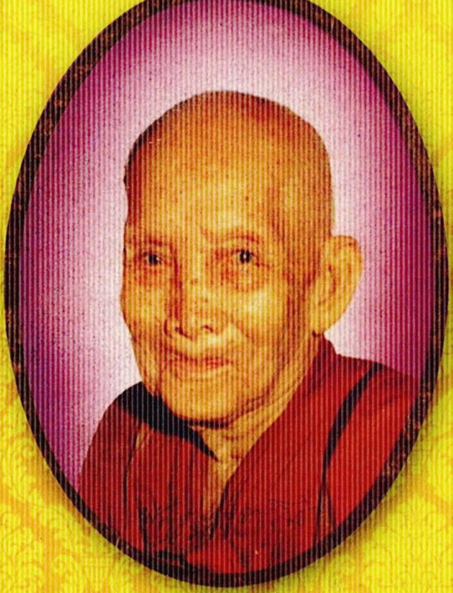

...เกิดมาทำไมให้ต้องวนเวียน หนีสิ!
หนีเกิดไม่ต้องมาเกิด เกิดก็เป็นทุกข์ แก่ก็ทุกข์ ตายก็ทุกข์
ให้เคารพศรัทธามั่นใน โลกุตรธรรม
อย่าได้ประมาทนิ่งนอนใจ อย่าได้ทิ้งเด็ดขาด
อย่ามัวแบกทุกข์อวิชชาอยู่เลย
เราถูกคาดโทษไว้แล้ว คือ โทษ แก่ เจ็บ ตาย

จงรีบแก้ไขตัวเองเสียให้จงได้
เกิดทีไรเป็นชายทุกที เกิดทีไร มาเกิดกับผู้หญิงทุกที
เราจึงได้รู้ว่ามนุษย์เป็นอย่างนี้ เกิดมา ๙๐ ปีแล้ว
ไม่เห็นมีนางงามมีแต่นางขี้ พระเอกนางเอกไม่มีหรอก
มีแต่พระเอกขี้ นางเอกขี้ ขี้เต็มตัว เต็มหู เต็มตา
จะไปเอานางเอกที่ไหน เลือกเอาแต่ธรรมะซิ...